

Jméno a příjmení:	Michaela Maroszová
UČO:	483540
Název, kód předmětu:	Audiocafé (dílna), ZURb1411
Vyučující:	Mgr. Bc. Jan Hanák
Datum odevzdání:	20. 6. 2021

Ve chvíli, kdy jsem si předmět zapisovala jsem v podstatě neměla tušení, co mě čeká. Do předmětu jsem se přihlásila na základě neurčitě vzpomínky na mojí spolužačku: „Tam běž, to bylo super.“ A jsem ráda, že jsem tak učinila. Objevila jsem spoustu nového. Žánr audiodokumentu jako takového, jejich tvůrce a dokonce malířku.

Ze začátku jsem však byla dost skeptická. Nejdříve prázdný katalog. Pak jsem se dozvěděla spojující téma pro díla, která si budeme v předmětu pouštět – Restart. Zároveň také téma prvního setkání a mě napadlo: zase korona, to se všechno musí točit kolem toho? S představou toho, že na „Rok pod rouškou“ budou navazovat podobně laděné audio dokumenty. Samozřejmě, je důležité toto téma zpracovávat, ale v té chvíli bylo téma koronaviru v mých uších zastoupeno dostatečně z jiných zdrojů.

Už na druhém setkání jsem však byla nevidaně překvapena. Příběh Zuzky mě velmi zasáhl. Oživil staré rány, staré úvahy, emoce. Příběh byl nádherně a čistě zachycen. Při poslechu jsem vzpomínala na svého bývalého spolužáka, který také zemřel na rakovinu. To vůbec nebylo jednoduché. Také byl věčně optimistický, jako Zuzka. Na rozdíl od autorky jsem však od jeho boje s rakovinou tehdy utekla. Proto jsem musela obdivovat autorku, že se rozhodla příběh Zuzky zpracovat. Já jsem se ho ani nedokázala zeptat, jak se má. Když zemřel, skoro celá třída jsme se sešli na pohřbu. Rodiče si nepřáli, abychom přišli v černém. A tak jsme tam tak oděni ve veselých barvách strnule stáli, některým tekly slzy. Tehdy jsme si slíbili, že se tam budeme každý rok scházet a vzpomínat. Hned první rok to nevyšlo, ale při poslechu mě napadlo, že by se mu líbil aspoň soukromý lampiónek, jako měla při rozloučení Zuzka. Za měsíc by měl narozeniny.

Další příběh, který miším zmínit by ten obsažen v díle Šutry v čokoládě. Poslouchala jsem ho se svým přítelem, debatu už vynechal. Právě v ní se objevil zajímavý postřeh, a to ten, že vlastně část obecenstva je na straně táty a část na straně dcery. Což mě vlastně vůbec nenapadlo. Jsem asi loajální posluchač, ani jsem nezaváhala a věnovala svou náklonnost autorce – dceři. Ona přece vytáhla tátu na sbližovací výlet, tak má právo se s ním sblížit. Když jsem se však ptala přítele, tak se mnou nesouhlasil. Nechal by tátu na pokoji si v klidu užít dovču. Tak na našem vzorku tvrzení z debaty platilo – ženy jsou na straně autorky, muži na straně otce.

Při poslechu jsem také musela myslet na to, co bych v autorčině situaci dělala já, kdybych nevycházela s otcem. Zda bych byla schopna projevit takovou snahu. Zároveň jsem pocítila obrovskou vděčnost za mého otce, se kterým máme skvělý vztah.

K velkému uvědomění jsem došla díky autorčině tvrzení, že my, když jsme autoři, tak si dílem můžeme vlastně dělat co chceme. Nevytváříme realitu, vytváříme dílo. Je to sice zdánlivě banální, ale toto si uvědomit bylo najednou velmi osvobozující. Připomnělo mi to chvíli, kdy jsem zjistila, že filmová adaptace nemusí být přesnou kopií knihy. Je to přece

nový autor, takže nové dílo. Od té doby už nejsem naštvaná, když si autoři ve do filmu domyslí něco, co v knize vůbec není.

Toto byly dva příběhy se mě osobně nejvíce dotkly. Ale ani s ostatními dramaturgický tým nešlápl vedle. Příjemným ozvláštňením byl umělecký počín již zmiňované malířky, Adély Součkové. Bylo obzvlášť zajímavé poslouchat o jejím tvůrčím procesu a způsobu, jakým celé dílo dávaly autorky dohromady. Tímto bych tedy chtěla poděkovat týmu, který poslechy a debaty pro tento semestr připravil a budu se těšit na příští.